

[Boligministeren.]

antydde, at direktør Nørby har nogen andel deri, at der i et forslag — jeg tror, det var ved en revision i 1958, og det fremgik i øvrigt også af det forslag, der blev fremsat i 1954 af særdeles sagkyndige, formentlig med bistand fra boligministeriet, hvor direktør Nørby dengang var afdelingschef — var opstillet en prognose over det boligbehov, der var, og over, hvornår man skønnede boligbehovet kunne tilfredsstilles. Det skulle efter den prognose, der dengang var opstillet, være afviklet i 1957. Der er dog sket et og andet og bygget nogle hundredtusinde lejligheder siden; og det behov, der dengang blev opgjort, svarede ikke rigtig til de forventninger, man dengang havde. Jeg tror, det er meget vanskeligt at gøre dette behov op; det har som sagt vist sig ved mange tidligere undersøgelser, der er foretaget af kyndige folk på dette område, men nu venter vi snarest den seneste boligtælling, så vi måske på basis af den kan søge frem til en bearbejdelse af det foreliggende materiale.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross spurgte mig videre om planlægningen af boliger for mindrebemidlede. Jeg vil gerne oplyse, at hovedreglen om, at de 20 pct. af det støttede byggeri skal indrettes som lejligheder af den art, overholdes.

Om begrænsningen af boligbyggeriet i de regulerede områder, som det ærede medlem omtalte, navnlig i de større byer, kan jeg sige, at dette må ses i forhold til kapaciteten. Der er jo behov for byggeri til undervisningsformål, sociale institutioner, frit erhvervsbyggeri og påtrængende reguleret erhvervsbyggeri, og det må indpasses i det boligbyggeri, der finder sted. Jeg tror i øvrigt, at det ærede medlem i høj grad undervurderer bevægeligheden inden for byggeriets arbejdsmarked. Vi har for nylig set resultatet af en undersøgelse, der viser, at den daglige rejseafstand for fastboende ikke sjældent er 30 km og derover til arbejdsstedet. Det siger naturligvis ikke noget om, hvor mange af dem der tidligere har været fastboende et sted, hvor der ikke har været nogen byggeaktivitet, og at de simpelt hen er flyttet hen på det sted, hvor byggearbejdet foregår. Det er, som om det ærede medlem antyder, at vi sætter bygeri i gang blot for at beskæftige den arbejdskraft, der er på stedet, uden at tage hensyn

til opgaverne. Det er i høj grad behovet, der er det afgørende for, hvad der sættes i gang af byggeri.

Det ærede medlem var også inde på spørgsmålet om nye byggemetoder, om faggrænser og prisfastsættelser, de stive priskuranter, teknik o. s. v. Jeg skulle meget gerne optage en diskussion med det ærede medlem om disse problemer; det er i hvert tilfælde et af de områder, hvor jeg føler mig på hjemmebane. Men jeg tror ikke, jeg skal gå videre ind på det; jeg vil blot sige til det ærede medlem, at denne myte om faggrænser, om prisfastsættelser o. s. v., om modstand mod teknik og nye byggeformer, i høj grad er passé. Det var noget, der var god latin og almindeligt samtaleemne for blot få år siden. Der er for ganske nylig afsluttet en aftale efter det princip, at man fastsætter priser inden for f. eks. det store entreprenørområde med jord- og betonfolkene og med tømrersvendene, en aftale, der omfatter tidsstudier efter moderne arbejdsmetodestudier, metodeanalyse og prisfastsættelse på grundlag af nøjagtig de samme metoder, hvorefter priserne fastsættes inden for industrien. Jeg vil erkende, at da jeg begyndte at tale om disse ting for 15-16 år siden, var det ikke noget, der lå lige „henne om hjørnet“, men det har vel taget den samme tid inden for det område, som det tog for industrien i sin tid. Der er altså sket ikke så ganske lidt, og de stive faggrænser er ikke nær så stive, som man gerne vil gøre dem til.

Må jeg erindre om — det har det ærede medlem vistnok for ikke mange dage siden set — at der opstod en uoverensstemmelse om anvendelsen af teknisk grej på en byggeplads, hvor man fra arbejdsgiverside for at stille det tekniske grej til rådighed havde krævet en lønreduktion i akkordtarifferne på 40 pct., medens man fra arbejderside nok havde tilbudt en reduktion, men ikke i nærheden af det krav, der var stillet. Arbejdsgiveren havde, som det er skik ved den slags fagretlige problemer, heller ikke regnet med at få opfyldt det krav, han havde stillet, men opmanden fastsatte en reduktion af akkorderne på 30 pct. for at stille det tekniske grej til rådighed.

Jeg tror som sagt ikke, vi skal komme dybere end på dette problem; her er en række områder, hvor det ærede medlem ikke